

Arrest

nr. 313 412 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2023 wordt verzoekster aangetroffen door de politie van PZ Antwerpen en betraft op feiten van wederzijdse slagen. Ze wordt gehoord door de politie.

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 28/09/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

Naam: D. C.

Voornaam: M. G. B.

Geboortedatum: (...)2005
Geboorteplaats:
Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 29/09/2023.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1. van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 28/09/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van wederzijdse slagen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 28/09/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van wederzijdse slagen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een In re Is verbod van 3 jaar proportioneel.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder het rolnr. 303 501.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het enig middel in de synthesesamenvatting de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht "*inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel*", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en "*de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM),.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van de zorgvuldigheidsplicht,

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Schending van artikel 8 van het EVRM

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster niet uitnodigde om gehoord te worden betreffende haar dossier en zelfs pertinente onwaarheden noteerde.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

"soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit"

Vrij vertaald :

"eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel."

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoekster zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoekster*

• bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoekster zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.

Dat met zeer karige motivering, zonder tegenspraak en volstrekt leugenachtig zelfs, wordt gesteld dat verzoekster zou betrokken zijn bij het uitdelen van slagen en verwondingen;

Dat verzoekster een jongedame is die niet betrokken was in enig incident, laat staan gewelddadig;

Dat verzoekster zelfs niet werd verhoord, maar gewoon boudweg wordt gesteld dat verzoekster betrokken zou zijn bij feiten van wederzijdse slagen, daar waar verzoekster niet betrokken was bij enig feit;

Dat daarenboven volstrekt leugenachtig wordt voorgehouden dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben, terwijl ze met haar moeder bij het politiekantoor was en verklaarde met haar samen te wonen;

Dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, daar waar dit gewoon een leugen is met een zeer zware sanctie;

Dat nergens uit het dossier ook maar enige agressiviteit van verzoekster blijkt.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voerde, niet sprak met verzoeksters moeder, noch met andere gezinsleden en zij zich baseert louter op informatie vanuit een niet tegensprekelijk en zelfs mogelijk vervalst administratief dossier;

Dat dit volstrekt onvoldoende is om een dergelijk verregaande maatregel te nemen;

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werkelijk verzoekster verhoord hebben, een gesprek, opheldering had kunnen verschaffen.

Dat verzoekster al deze beweringen kan logenstraffen en de beslissing alleszins anders zou zijn geweest, mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster hebben uitgenodigd haar versie van de feiten ,voor zover die er al zijn, te geven of om standpunt in te nemen over de aantijgingen die er zouden zijn.

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoekster om haar toe te laten haar gezins- en familieband toe te lichten, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelt dat geen gezinsleven heeft én gewelddadig zou zijn, waarbij louter verwezen wordt naar een administratief dossier, maar waar verzoekster niet uit kan afleiden welk nu de werkelijke motieven zouden zijn en op basis van welke feiten zij het inreisverbod dient te ondergaan;

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende de affectieve band van verzoekster én de toedracht van de feiten, die verzoekster tot op heden niet kent, dan had zij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had zij toelichting kunnen verschaffen;

Dat verzoekster al deze beweringen kan logenstraffen middels stukken en de beslissing alleszins anders zou zijn geweest, mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster hebben uitgenodigd, al was het maar schriftelijk, om standpunt in te nemen op de twijfels die bij de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zouden leven.

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoekster om hem toe te laten zijn band toe te lichten, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelt dat verzoeksters band met zijn kinderen onvoldoende is.

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende de affectieve band, dan had hij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dan had verzoekster ook kunnen melden dat zij een aankomstverklaring wenste af te leggen en bijgevolg een bijlage 3 had dienen afgeleverd te worden;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beweert dat verzoekster op het ogenblik van de beslissing wel over de nodige documenten beschikt, terwijl verzoekster nog steeds de binnen de termijn was om een aankomstverklaring af te leggen bij de gemeente.

Dat daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook volstrekt voorbarig oordeelde dat verzoekster niet de nodige documenten kon voorleggen, nu hij haar binnen de termijn die de wetgever haar gunt, had dienen de mogelijkheid te bieden die te verzamelen én een aankomstverklaring te doen.

Dat zulks gelet op het tussengekomen bevel om het grondgebied te verlaten, ondertussen onmogelijk is geworden.

Dat de gemeente immers geen aankomstverklaring meer wenst of kan afleveren, gelet op de volstrekt voorbarige beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te reiken.

Dat het verwijt dat verzoekster momenteel de nodige stukken niet voegt, dan ook een absurd verwijt is, daar het net de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is die ervoor heeft gezorgd dat verzoekster die stukken niet kan afleveren.

Dat verzoekster immers nog niet lang in België verbleef en zij de mogelijk had moeten worden geboden die aankomstverklaring af te leggen;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had zij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoekster niet werd gehonoreerd en zij haar dossier dan ook niet terdege kon verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om haar opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoekster van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was/is.

Dat verzoekster perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoekster had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Gevaar voor de openbare orde – schending artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

- iedereen recht heeft op respect voor zijn privé- en gezinsleven en*
- inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is voor zover dit:*
 - bij wet voorzien is en*
 - noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Op grond van de rechtspraak van het EHRM moet iedere administratieve overheid in het licht van de waarborgen van artikel 8 EVRM alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling:

- de feiten en omstandigheden van het individuele geval waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, zo nauwkeurig mogelijk onderzoeken en op basis daarvan*
- komen tot een 'fair balance' bij de belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.*

Bij zijn wettigheidscontrole dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na te gaan of hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'.

De Staatssecretaris dient de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van betrokkene kenmerken, te beoordelen (RVV nr 229 068 dd. 20 november 2019) en bovendien dient hij tevens concreet onderbouwen waarom het gedrag van betrokkene een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid en openbare orde.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat nergens een bijzondere affectieve band uit blijkt, waarbij totaal genegeerd wordt dat de kinderen van verzoekster, ook de meerderjarige kinderen, alsook zelfs de partner van verzoekster regelmatig op bezoek kwamen/komen bij verzoekster.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert niet waarom een 18 -jarige, geen recht zouden mogen hebben op direct lichamelijk en rechtstreeks contact met haar moeder.

Nochtans zouden de rechten van het kind de eerste bekommernis moeten uitmaken, maar er is nergens een specifieke motivering, die rekening houdt met de kinderen, laat staan de jongste kinderen, en die aantoon dat verzoekster aantoonbaar een gevaar zou opleveren voor de openbare orde, laat staan voor zijn kinderen.

De staatssecretaris verwijst weliswaar naar een administratief dossier, doch toont nergens aan waar verzoekster een concreet gevaar uitmaakt of uitmaakte voor de openbare orde.

Nochtans dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een billijke afweging maken tussen de particuliere belangen van de betrokkene en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoekster.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;"

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat

de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel. Dit wordt niet betwist. Anderzijds motiveert verweerder tevens dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In de motivering inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, wordt verder verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een risico op onderduiken en dat zij een bedreiging is voor de openbare orde. Daarnaast blijkt uit de motivering van het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de door verzoekster afgelegde verklaringen en met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Vooreerst voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij

de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster beweert dat zij niet werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing. De informatie vervat in het administratief dossier leert echter dat dit niet klopt. Uit het administratief rapport van de FedPol van 28 september 2023 blijkt dat aan verzoekster uitdrukkelijk een aantal vragen werden gesteld en dat zij werd gehoord. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet zou zijn gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist dat zij betrokken zou zijn bij feiten van wederzijdse slagen.

Evenwel baseert verweerder zich voor dit motief op het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen en dat is toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op feiten van wederzijdse slagen. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat reeds om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoekster kan in dit verband ook niet worden gevolgd waar zij meent dat ook haar moeder diende te worden gehoord omtrent de feiten van wederzijdse slagen, nu de bestreden beslissing geen betrekking heeft op haar moeder. Overigens merkt de Raad op dat verzoekster bij haar gehoor op 28 september 2023 verklaarde geen familie te hebben in België.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij zich weldegelijk wilde aanmelden om een aankomstverklaring af te leggen en dat zij nog steeds binnen de termijn was om een aankomstverklaring af te leggen bij de gemeente aangezien zij nog niet lang in België verbleef.

In weerwil van verzoeksters betoog bevond verzoekster zich op 28 september 2023 niet langer binnen de termijn om een aankomstverklaring af te leggen bij de gemeente.

Artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen (drie werkdagen) nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.
(...)”*

Verzoekster verklaarde dat ze op 23 september 2023 in België is aangekomen. Met toepassing van artikel 5 van de Vreemdelingenwet diende verzoekster zich binnen de drie werkdagen te laten inschrijven bij de gemeente, hetgeen niet was gebeurd.

Verzoekster duidt aldus geen element aan dat zij nog had willen kenbaar maken aan verweerder en waarmee verweerder rekening had moeten houden, zou hij hiervan op de hoogte zijn geweest. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissingsproces hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster haalt aan dat haar moeder in België woont en zij bij haar moeder inwoont.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekster brengt geen enkel bewijselement bij waaruit zou moeten blijken dat er *in casu* bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Met de loutere verwijzing naar het feit dat zij bij haar moeder inwoont toont zij niet aan dat er sprake is van een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. Verzoekster toont bijgevolg geen beschermenswaardig gezinsleven aan. Verzoekster slaagt er niet in het motief in de bestreden beslissing dat zij geen gezinsleven heeft in België te weerleggen. In dit verband merkt de Raad overigens op dat verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde geen familieleden te hebben in België.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar haar "*kinderen*" en haar "*partner*" stemt dit niet overeen met de gegevens in het administratief dossier en laat zij ook na dit aan te tonen.

Verzoekster maakt verder ook gewag van een privéleven in België. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waaruit haar zogenaamd privéleven precies bestaat. Verzoekster toont aldus niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Samenvattend kan worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat met enig relevant gegeven onterecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoekster toont ook geen kennelijke wanverhouding aan tussen het algemeen belang en haar particuliere belangen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN